



מועמדים שלו, חכם, אלשיך ואביבהן
 כל אחד קונקרדנציה טהלכת על שתיים בשבילי ספר הספרים

והוא החליט לקצרה עלידי קפיצה מעל לגדר. אך יומיים בחוץ הספיקו כנראה למת-אגרף לשעבר: 48 שעות אחרי בריחתו הס-גיר את עצמו לד"ר רוזנר, הפסיכיאטר של בית-הסוהר ברמלה אשר טיפל בפרקש כל עת שהותו בבית-הסוהר. לאחר שעתיים של שיחה, הסגיר ד"ר רוזנר את פרקש לידי המשטרה. עתה יצטרך לשבת גם עבור בריחה ממעצר חוקי.

תזכיר
נויפה לקצין

הדו"ח הפנימי על מצבו וגורלו הכל-כלי של מפעל הנוחות בתמנע, שהוכן בידי מומחי מפעל הפיתוח ושימש בסיס לגילוייו של העולם הזה (1078—1077) בפרשת מפעל הנוחות המשותף, הונח רק השבוע על שולחנה של ועדת הכספים של הכנסת. חברי הוועדה, ששמעו על קיומו של הדו"ח לראשונה מתוך גילויי העולם הזה בפרשה זו, יוכלו עתה לראותו כמו עיניהם. בחו" ספת לדו"ח מציעים מנהלי משרד הפיתוח לדון בהשקעה של 12 עד 15 מיליון לירות במפעל... **שינויים יסודיים** יוכנסו בקרוב במבנה הפנימי של משטרת ישראל. כפי שגילה העולם הזה (1079) מחכה ה-מפקח הכללי החדש של המשטרה למקנר-היה של הוועדת-סקר פנימית, שבמליץ בפניו על קיצוץ שני מחוזות מתוך החמשה ה-קיימים עתה, העברתם של קצינים בכירים במטה למחוזות והחלפתה של שיטת השי-טור הנייב ב"שוטר בארז" . . . **לנויפה חמורה** זכה קצין החקירות של השב. צבי אהרוני, לדבריו של שר המשטרה בכור שיטתית, שענה בכנסת על שאלתה של ח"כ תרות ד"ר יוחנן בארז: "הודעתי לו דרך הממונים עליו שאין דעתי נוחה, והודעה זו היא בבחינת תוכחה." תוכחתו ונויפתו של השר באו אחרי שבארז התלונן על כי קצין הורני הציע שעתה לכתב העולם הזה אלי הבור, בשעה שהיה עצור במשטרה אחרי שנחטף, להחליף את פרקליטו, עורך-הדיון שמואל תמיר, בפרקליט אחר. שיטתית, שאיחר בתשובתו חודשים ארוכים, שכה רק להוסיף כי מאז פרשת תבור עוב אהרוני את "עבודתו" במשטרה וחזר לשולחן עבד-דנו הקבוע: במטה שירותי הבטיחה אי-שם. אהרוני, שלא היה מעולם קצין משטרה, ושלבש מדי-שוטר רק לצורכי הפעיה בציי-בור, לא יכול היה על כן לקבל את תו-כחתו של שיטתית דרך הממונים עליו, ש-אינם כפופים למשטרה, ושאינם חיים מ-פיו... **המכירות בשרשרת** ש-פרחו ושגשוגו החורף בתל-אביב ביוזמתם של סוכנים זריזים, משמשות עתה נושא לחקירה משפטית ועניינית ערה של פרקלי-טות המדינה. אחרי שהעולם הזה (1065) גילה ברבים את המימרה שבשיטת מכירה זו, ביקש משרד המסחר והתעשייה לחקור את הבעיה והעביר לא מכבר את העניין כו-לו לטיפול משרד המשפטים... **קול"ר ישראל** יפסול גם בעתיד לשידור יצירות שאינן מוצאות חן בעיני הקומיסארים לתר-בות. אחרי גילויי העולם הזה (1085) על פסילתם לשידור של הסלע האדום ואתנאש, התכנסה המועצה הציבורית של שירות ה-שידור ואישרה ברוב קולות קואליציוני את מדיניות הצינזור. לאחרונה נודע כי שליטי קול ישראל פסלו לשידור את אל הסואג, שירו של משה גיורא המושר בפי שושנה דמארי. גיורא קירא בשירו לכפות שלום על מצרים בכוח הזרוע.

נפשו כטרם השגינו בו השוטרים. המש-טרה פתחה בחיפושים.

לא היתה זו הפעם הראשונה שמשטרת ישראל מחפשת בקדחתנות אחרי נחמן פר-קש. הצעיר החסון היה עד למאסרו בפעם האחרונה אחד הפושעים המבוקשים ביותר בתל-אביב. עשרות מעשי פשע, גניבה, הת-פרצויות ושוד מוזיין גרמו לחובתו ב-משך שנות פעילותו הקצרות בתוככי ה-עולם התחתון בתל-אביב.

"תן לו, תן לו!" נחמן פרקש נילד בתל-אביב. בן לנהג מכונית-משא ואם ער-בת, בילה נחמן את מרבית שעות היום בין חבריו לשכונת הקרקוים, בסביבות התחנה המרכזית בתל-אביב. אחרי שסיים בקושי את בית-הספר העממי, יצא פרקש לחיי עבודה כדי לעזור בפרנסת הבית. הוא עבר ממוסך למוסך, למד פה ושם את עבודת תיקון המכוניות, הביא כמה לירות מדי חודש למשפחתו העניה.

מדי חודש למשפחתו העניה. איש לא התעניין לדעת מה עושה הנער בזמנו הפנוי לאחר שעות העבודה.

את מקומו בחברה תפס פרקש הצעיר רק אחרי שהצטרף באחד הימים לאגודת האי-רוץ של הפועל תל-אביב. בתחרויות איגרוף רבות-קהל היו הצופים הגלגלים צועקים: "תן לו, תן לו!" קריאה פרקש! אך פרקש שאף להתקדם, והאיגרוף והעבודה במוסך לא נתנו לו את אשר רצה יותר מכל: הת-קדמות בחיים. יחד עם חבריו ממשחקי הרחוב, שהפכו בחלקם דמויות ידועות בעיר-לם התחתון, יצא פרקש לדרוכו החדשה: הוא הצטרף לכנופיתו של הפרוץ יצחק כהן, שנוצח אחרי כן בידי חברו לכנופיה ישראל חרובין.

שוד ב"תנובה". גם בדרוכו החדשה לא ליקק פרקש דבש. בלשי תל-אביב ושוט-רי הגפות היו עוצרים אותו מפעם לפעם, מביאים אותו למשפט כל אימת שהיו הוכחות בידיהם. פרקש היה נכלא לחקר פית מעצר קצרות, יוצא מבית-הסוהר, וחזר לגנוב.

באחד הימים של סתיו 1955 וזועזעה תל-אביב למשמע הידיעה על שוד מוזיין בקופת המחלבה החדשה של תנובה. בכביש פתח-תקהל, הביצוע היה מדוקדק: הפושעים חד-רוח לחזר הקופה, איימו על הקופאי באקדה, אילצו אותו לפתוח את הקופה ונמלטו כש-9000 לירות בידיהם. הם לא השאירו אחריהם כל עקבות.

המשטרה היתה אובדת עצות. דרכי החקיי-רות הרגילות לא העלו דבר. המודיעים דרשו סכומי כסף גדולים. לבסוף סיפק אחד מאנשי העולם התחתון את הידיעה, הצביע לכיחנה של פרקש.

השוקר הכפיה מבחוי. בחקירה מדוקדקת הודאה הידיעה. פרקש, שקנה אז אופנוע חדש אחרי שרק כמה ימים קודם לכן היה מוטר פרוטה בכיסו, נעצר מיד. יחד איתו נעצרו שותפיו: משה כהן, אחד בשם לוי ושוטר-תנועה יהושע כץ, מענף הנוצעה בתל-אביב.

כולם הודו באשמה. השוטר סיפר כי הוא נתן לפרקש את האקדה, נשאר כעצמו להב-טיח מבחויץ את השוד, כשהוא לבוש במדוי המשטרהיים. פרקש הכניס לפיו את מגן השיניים העשוי גומי, בו היה מתמשש בתחרויות האגרוף, שינה בכך את המראה החיצוני של פניו.

ברש עלולה להסתיים במות, פסק על עונש של שלושה חודשי מאסר לבעל האוהב מדי.

משפט
קפה הזוות

מדי בוקר, בשעה שבע וחצי, מגיע אברהם פרידמן לבית הקפה פלסין בתל-אביב, אותו הוא מנהל בהצלחה. הוא מש-גיח על פרטי ההכנות האחרונות, בודק את עבודת צוות המטבח, מחזא את נו-כחותם של מלצרי הקפה ומכין הכל ליום העבודה החדש המתחיל בשעה תשע. עורכי-הדין של מרכז תל-אביב, מתווכים ואנשי-עסק, ממלאים או את המקום במאותיהם, גומעים אלפי ספלונים של קפה תורכי, מע-שנים רבבות סיגריות ומגלגלים מליוני לירות.

לפני כמה חודשים הופרעה שלחת ה-בוקר הרגילה. פרידמן שהגיע לקפה כמנה-גוי, מצא כי הסגל עובד כסדרו, הגיע ב-סירו היומי למכונת האספרסו. "תיכף ומיד ראיתי שמשו לא בסדר כאן," סיפר פרידמן בהתרגשות אחרי כמה שעות בתחנת המשטרה.

מה שלא היה בסדר, היה מיתקן הסיון של מכונת הקפה. פרידמן הרגיש שהמיתקן חסר. הוא הסתכל בתוך המכונה, גילה בה לחדרתו גרגירים אדומים פזורים על גר-גירי הקפה השחור. הוא הוציא כמה מהם, בחן אותם בדקדוק לאור היום, חשד כי אלה הם גרגירים מורעלים.

פיטורי יעול. במעבדת המשטרה או-שרו חשדותיו של פרידמן: "אלה הם גר-גירי צליוס-פוספט; רעל חריף נגד עכב-רים," קבעו המעבדנים. למשטרה לא ה-יה עבודה מרובה. אברהם הרשקוביץ, איש מכונת האספרסו, הודה מיד כי הוא אשר הכניס את הגרגירים המורעלים לתוך המכונה, כדי להתנקם בבעל פלסין.

"לא רציתי לעשות רע," אמר השבוע הר-שקוביץ לשופט השלום יוסף בן-חנן, "חשבתי לשופט לפרט אותי מבלי לת-לי פיזורים. לא רציתי לפגוע, רציתי רק להרגיז את בעל הקפה."

בעל הקפה היה צפוי באמת לרוגו רב. אילו היה מתבצע זממו של הרשקוביץ, היו כמה מלקוחותיו הטובים גוססים בחדאי-באחד מכתלי-החולים. השופט שדן את הרש-קוביץ למאה לירות קנס וחודשיים מאסר-על-תנאי, סלל עתה את הדרך לפיטוריו של הרשקוביץ — מבלי שישלמלו לו פיזורים ומבלי שלקוחותיו של פלסין ימותו מהרע-לתקפה.

פשעים
האסיר ברח

שלושה ימים לפני הפריצה הגדולה מכלא ששה, עבדו מכשירי האלחוט בתחנות ה-משטרה בקדחתנות. המוקד הארצי בתל-אביב שידר הודעה רחופה: "נמלט אסיר מבית-הכלא המרכזי ברמלה. שמו: נחמן פריקש תיאורו: בן 28. גובה 170 ס"מ, עינים חזי-מות, שערות חומות מסולסלות, אף רחב, גחון פנים שזוף, מבנה גוף חסון." התיאור התפרסם אף בכתונים, הובא לידיעת הציבור שהתבקש לעזור למשטרה בגילוי הבורח.

התברר כי פרקש עבד בגינה שליו בית-הסוהר, דילג על הגדר הנמוכה, נמלט על

את רצונו להסיע את הווכה העולמי לאר-צות-הברית, לשתפו בתכנית חידון תניך-בסלביניה, שאפשר לזכות בה בסכום של 124 אלף דולר. תחרות זו לא תהיה בתחר-מם של מארגני המבחן התניכי הבינלאומי, אשר השתדלו להימנע מפרסים כספיים.

היה בכך מזון רב למחשבה, שדקא ה-מיבחן התניכי היה אחד המיבצעים המוצ-לחים ביותר — אם לא המוצלח ביותר — של ועדת העשור. הצלחה זו שוב אישרה את הדעה, כי חזקא מיבצעים הקרובים לרוח העם ולתרבותו — ולא הועתקו מ-חזיונות-ראחה זרים ויקרים — הם הציון הנאה ביותר ובעל הצביון הישראלי ביותר לעשור קיום המדינה.

דרכי אדם
עזה כמוות אהבה

עם קום המדינה עלה יאסי ברש מרז-מניה לישראל. העולה החדש, שהביא עמו את גיני ברש, אשתו מנישואים אורחיים, נוצריה לפי דתה, הסתדר מיד בעבודה מכניסה במסעדת הנמל בחיפה, מצא את אושרו בחיים החדשים.

אך לא לעולם חוסן. גיני היפה לא רצתה בחיים שטוטים של אשת אחרי שיה-מריבות תכפו חזר יאסי לביתו באחד הימים, גילה לחדרתו כי אשתו עזבה אותו מבלי להשאיר עקבות.

הבעל פתח בחיפושים. הוא גילה את גיני בתל-אביב, חקר ומצא כי היא עובדת כיצאנית לפרנסתה באחד מבתי-הבוסת ה-גדולים בעיר. לברש, יוצא מחנות הריכוז הברמניים, לא גרמה הידיעה הפתעה או עזווע: הוא דרש מגיני לחזור אליה, או לכל הפחות להשתף אותו ברתהיה. גיני היתה מוכנה להסכם. בתיוכו של בעל העסק ה-עדה קיבל יאסי ברש את הדירה החיפאית ועוד אלפים לירות במוזמן, הבטיח לחת-ר על זכויותיו באשתו לשעבר. סידורים פיר-מאליים לא היו דרושים לשם כך: החוק הישראלי לא הכיר ממילא בנישואים אור-רניים שנעשו ברומניה. יאסי נפרד מאשתו, חזר לחיפה.

כוס מרץ במסעדה. לזמן מה נדמה היה לבני שיאסי מקיים את ההסכם כלשזנו. עד שבאחד הימים נתקלה שוב ביאסי, שה-גיע לתל-אביב. הוא דרש מגינה לחזור אליה, הציע לה לצאת לאירופה, ביקש ממנה סכום כסף נוסף. גיני סירבה. בעלה לשעבר נפרד ממנה בכעס רב.

לפני חודשיים נפגשו גיני ויאסי שוב, באחד מבתי-הקפה בשרדות ירושלים ביפו. יאסי הומין את גיני לשתות כוס מיץ, הציע לה שוב ושוב לחזור אליו. גיני עמדה בס-י רובה. היא התרזה, דחף לה את כוס המיץ לליה, הילל להכותה מכות נאמנות. "אני ארצה אותך!" איים. גיני, שחשבה שהוא מסוגל לבצע את איומיו, מיהרה למשטרה, ביקשה לעזור את בעלה לשעבר. יאסי נעצר, גליז-האשמה הוכן נדון.

עורך-הדיון חיים קאזיס, שנשכר להגן על יאסי בבית-משפט השלום, אליו הובא באש-מת גרימת חבלה מרורה ואיומים ברצה, סען באווני השופט ד"ר יוסף מגוריכהן: "לאהבה אין גבולות, אדוני, האהבה עזה כמחת..."

השופט המלומד חשב בדיוק כמוהו. אלא שהוא חשש כי אהבתו הגדולה של יאסי